

Sygn. akt VI Ga 393/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Barbara Frankowska (spr.)

SO Anna Harmata

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółka z o.o. we W.

przeciwko: (...) Spółka Jawna w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie
V Wydziału Gospodarczego z dnia 8 lipca 2015 r., sygn. akt V GC 364/13

I. oddała apelację,

II. zasądza od powoda (...) Spółka z o.o. we W. na rzecz pozwanego (...) Spółki Jawnej w W. kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 393/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 lutego 2016 r.

Pozwem z dnia 13 listopada 2012 r. powód (...) Spółka z o.o. we W. wniósł o zasądzenie od D. P..P.U S.-W. Sp. j. w W. kwoty 35 256,00 zł wraz z odsetkami od dnia 1 maja 2012 r. i kwoty 32 680,06 zł wraz z odsetkami od dnia 8 kwietnia 2012 r. tytułem naprawienia szkody poniesionej przez powoda, jak również kosztów procesu.

Powód wskazał, że zamówił u pozwanego krzesła i hokery do restauracji. Towar został wydany w dniu 6 grudnia 2011 r. wraz z fakturami VAT, które zostały zapłacone. Jeszcze w grudniu 2011 r. w krzesłach i hokerach zaczęła występować ta sama usterka polegająca na odrywaniu się siedziska od podstawy. Pozwany dokonał naprawy w ramach gwarancji. Usterka powtarzała się w naprawianych krzesłach, jak i w tych dotychczas nieuszkodzonych. W lutym 2012 r. dotkniętych usterką łącznie było 28 sztuk krzesel, w marcu 2012 r. już 37. Pozwany odmówił dalszego uznawania roszczeń twierdząc, że usterka powstała na skutek nieprawidłowego użytkowania.

Na poparcie dochodzonego roszczenia powód wskazał również, iż ta sama usterka, wystąpiła w rzeczach dostarczonych przez pozwanego do innych restauracji. Na poparcie twierdzeń o wadliwości powód powołał się na ekspertyzę prywatną. W dniu 15 maja 2012 r. powód bezskutecznie wezwał pozwanego do wykonania wzmocnienia wszystkich krzeseł i naprawienia szkody. Powód dokonał zakupu krzeseł zastępczych u innego podmiotu i w dniu 2 października 2012 r. odstąpił od umowy, zażądał zwrotu ceny zapłaconej za krzesła i hokery, jak również naprawienia poniesionej szkody.

Strona powodowa sprecyzowała, że na dochodzoną przez nią kwotę 67 936,06 zł składają się roszczenie o zwrot ceny 35 256,00 zł zapłaconej za krzesła i hokery i o naprawienie szkody poniesionej na skutek zakupu krzeseł i hokerów zastępczych – 31 680,06 zł oraz o naprawienie szkody w postaci kosztów wydania opinii prywatnej – 1 000 zł. Powód uzasadnił również daty wymagalności odsetek.

W sprzeciwem od nakazu zapłaty pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania sądowego.

Pozwany przyznał, że powód zamówił i odebrał u niego towar nie zgłaszając zastrzeżeń co do jakości, w postaci krzeseł oraz hokerów odpowiednio dla restauracji (...) - 76 krzeseł i 25 hokerów, oraz dla restauracji (...) - 47 krzeseł i 17 hokerów. Pozwany zaznaczył, iż wszystkie wzory referencyjne krzeseł oraz hokerów zostały wykonane zgodnie z przesłaną dokumentacją oraz uwagami przedstawiciela firmy (...), który zaakceptował ich ostateczny wygląd, konstrukcję i sposób wykonania. Pozwany produkował produkty, które zostały zaprojektowane i skonstruowane na zlecenie i zamówienie powoda. Pozwany bezskutecznie informował powoda o niedoskonałościach konstrukcji zamawianych towarów.

Pozwany zarzucił brak wadliwości i nieprawidłowe użytkowanie krzeseł jako źródło usterek.

Pozwany podniósł, że składał propozycję modernizacji krzeseł mającą na celu zwiększenie odporności mebli na ekstremalne obciążenia pod warunkiem poczynienia stosownych ustępstw, na co jednak powód nie wyraził zgody. Pozwany zakwestionował treść i zasadność opinii prywatnej. Pozwany zakwestionował też umocowanie do reprezentacji pozwanego przez osobę z którą kontaktował się powód w sprawie uszkodzonych krzeseł.

W odpowiedzi na sprzeciw powód wskazał, że przekazał jedynie wytyczne dotyczące wyglądu krzeseł i hokerów. Projekt koncepcyjny krzeseł nie stanowił projektu technicznego. To pozwany był odpowiedzialny za dobranie odpowiedniego rozwiązania technicznego i konstrukcyjnego do otrzymanej wizualizacji. Powód zaprzeczył nieprawidłowemu użytkowaniu krzeseł.

Wyrokiem z dnia 8 lipca 2015 r. w sprawie o sygn. V GC 364/13 Sąd Rejonowy w Rzeszowie oddali powództwo w całości zasądzając od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sąd Rejonowy ustalił, że w oparciu o ofertę pozwanego, strony zawarły umowę dotyczącą wykonania i dostarczenia krzeseł i hokerów przez pozwanego, które miały zostać wykonane w oparciu o projekt i wizualizację dostarczoną stronie pozwanej przez powoda. Pozwany wyprodukował i dostarczył towar oraz wystawił z tytułu ceny fakturę VAT nr (...) na kwotę brutto 25.985,90 zł i fakturę VAT nr (...) na kwotę brutto 17.374,98 zł, które powód zapłacił.

Powód zgłosił pozwanemu, że krzesła i hokery ulegają zniszczeniu w ten sposób, że siedzisko odrywa się od przymocowanego do niego stelaża. Pozwany początkowo dokonywał naprawy w ramach gwarancji, zmieniając sposób przymocowania siedziska, co nie wyłączyło w/w awarii. Pozwany odmówił dalszych napraw powziawszy wiedzę, co do nieprawidłowego sposobu użytkowania krzeseł.

Powód po zapoznaniu się z prywatną ekspertyzą wskazującą na wadliwe wykonanie krzeseł i hokerów, zamówił krzesła zastępcze u innego podmiotu za kwotę 31.680,06 zł. W dniu 3 października 2012 r. powód oświadczył pozwanemu, iż odstępuje od umowy i wezwał go do zapłaty kwoty 35 256 zł tytułem zwrotu ceny dostarczonego towaru, kwoty 31

680,06 zł tytułem naprawienia szkody związanej z koniecznością zamówienia krzeseł zastępczych oraz kwoty 1 000 zł tytułem kosztów wydania prywatnej opinii.

Sąd Rejonowy ustalił, że przyczyną odrywania się siedziska od krzesła/hokera było wielokrotne uderzanie oparciem o podłogę następujące podczas przewrócenia się mebla lub/i upadku z wysokości, przy czym wyroby nie były niestabilne. Uszkodzenia mogły wynikać z upadku mebla z dużej wysokości przy stawianiu go na ladzie w trakcie sprzątania, jak również z przewracania się krzeseł podczas użytkowania. Zakres uszkodzeń wynikał z rozszczepienia się podzespołów, a nie ich wadliwości.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją powód wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia – przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 35 256 zł wraz z odsetkami licznymi od tej kwoty od dnia 1 maja 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 32 680,06 zł wraz z odsetkami licznymi od tej kwoty od dnia 8 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty tytułem naprawienia szkody poniesionej przez powoda.

Powód zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a to:

1. art. 232 kpc mające istotny wpływ na wynik sprawy przez jego niezastosowanie i uznanie zasadności opinii biegłego inż. T. C., której wnioski zostały oparte głównie na powoływanej przez pozwanego okoliczności, że podczas sprzątania pracownicy restauracji powoda kładli krzesła i hokery na ladzie, co skutkowało upadkiem krzeseł i hokerów z wysokości, podczas gdy twierdzenie to powoływane przez pozwanego w pismach procesowych nie zostało poparte jakimikolwiek dowodami,

2. art. 233 kpc mające istotny wpływ na wynik sprawy poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów polegającego na:

- pominięciu okoliczności wykonania przez pozwaną napraw krzeseł i hokerów na etapie zgłaszania pierwotnych roszczeń powoda z tytułu gwarancji, podczas gdy poprzez wykonanie tych napraw, pozwana uznała istnienie wady fizycznej wyprodukowanych przez siebie krzeseł i hokerów co do zasady,

- oparciu wyroku w całości na opinii wydanej przez biegłego inż. T. C., który to biegły oparł opinię na twierdzeniu pozwanego, że podczas sprzątania pracownicy restauracji powoda kładli krzesła i hokery na ladzie co skutkowało upadkiem krzeseł i hokerów z wysokości, podczas gdy twierdzenie to było gołosłowne, bezpodstawne i nie poparte przez pozwanego jakimikolwiek dowodami,

- oparciu wyroku w całości na opinii wydanej przez biegłego inż. T. C. który uznał, że przyczyną uszkodzeń był ich upadek i uderzenie o posadzkę w tylną część oparcia, podczas gdy zgodnie z zasadami logiki niemożliwy, wydaje się być, że aż 37 sztuk z zakupionych przez powoda dla restauracji (...) sztuk krzeseł wystąpiła ta sama usterka w tak krótkim czasie jakim jest czasokres od grudnia 2011 r. do marca 2012 r. tylko z powodu ich upadków z wysokości i uderzeń o posadzkę,

- pominięciu wniosku powoda zawartego w pkt 2 petitum pozwu t.j. żądania naprawienia szkody, podczas gdy pozwany podczas całego postępowania przed sądem I instancji w ogóle nie kwestionował tego roszczenia, zarówno co do zasady jak i wysokości,

- pominięciu okoliczności, że przez cały okres czasu zakupu krzeseł i hokerów zastępczych przez powoda nie wystąpiły w tych krzesłach i hokerach zastępczych jakiejkolwiek usterki, podczas gdy krzesła i hokery zastępcze były użytkowane przez powoda dokładnie w ten sam sposób jak krzesła i hokery wyprodukowane przez pozwanego,

3. art. 328 § 2 kpc poprzez jego niezastosowanie i odniesienie się w uzasadnieniu wyroku jedynie do treści opinii biegłego inż. T. C. i oparcie orzeczenia na art. 6 kc podczas gdy Sąd jest obowiązany wyczerpująco wskazać w

uzasadnieniu wyroku przyczyny dla których odmówił wiarygodności i mocy dowodowej innym dowodom oraz wyjaśnić podstawę prawną wyroku z przytoczeniem odpowiednich przepisów prawa.

W uzasadnieniu powód przedstawił i rozwinął argumenty na poparcie przytoczonych zarzutów.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację pozwanego w niniejszej sprawie nie dopatrzył się naruszenia przez Sąd Rejonowy powołanych w apelacji przepisów. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wyciągnął z niego wnioski logicznie uzasadnione. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd przedstawił motywy swego rozstrzygnięcia oraz argumentację na poparcie swego stanowiska. Dlatego też ustalenia Sądu Rejonowego Sąd Okręgowy przyjął za własne.

Niezasadnym był zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc poprzez brak wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, która doprowadziła do błędnych ustaleń faktycznych, wyrażającej się w nieuzasadnionym przyjęciu, za wiarygodną opinię biegłego sądowego inż. T. C., jak też pominięciu okoliczności napraw dokonywanych przez pozwanego i braku usterek w krzesłach „zastępczych”. Tytułem wstępu należy wskazać, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu /I ACa 209/12 wyrok s.apel. 2012-10-12 w Białymstoku LEX nr 1223145/.

W sprawie nie zachodzi dysharmonia pomiędzy materiałem dowodowym, w tym kwestionowaną opinią biegłego, a konkluzją do której doszedł Sąd. Ocena materiału dowodowego nie koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania.

Sąd I instancji dopuścił dowody z dokumentów oraz przesłuchał świadków. Przeprowadził także dwukrotnie dowód z opinii biegłego. Za najistotniejszy dowód w sprawie uznać należy dowód z opinii biegłego inż. T. C.. Przy czym nie bez znaczenia jest, że wnioski końcowe opinii pierwszego biegłego inż. S. M., która ostatecznie poprzez powiązania biegłego z pozwanym nie była podstawą ustaleń, są takie same jak opinii inż. T. C.. Niezasadnymi były argumenty, iż Sąd dokonał ustaleń w oparciu o niewłaściwe środki dowodowe, czy też wskazujące na wyręczenie Sądu przez biegłego w zakresie gromadzenia materiału dowodowego. Opinia inż. T. C. oparta była na doświadczeniach i oględzinach, więc nie można powiedzieć, że oparł się na nieudowodnionym w sprawie fakcie, a to niezgodnym z przeznaczeniem korzystaniu z krzeseł przez powoda. We wnioskach końcowych opinii, a także opinii uzupełniającej i ustnej przyjął, że krzesła uległy zniszczeniu przez wielokrotne uderzenie oparciem o posadzkę. Stwierdził niezachowanie spójności produkcyjnej i niestabilności połączenia w odniesieniu do wzorca, ale po wykonaniu doświadczeń i badań przez P.w zakresie zgodności krzeseł z normami stwierdził, że te niespójności i niezgodności produkcji nie są przyczyną zarzucanych wad. Krzesła spełniały normatywne wymagania. Biegły stwierdził, że nawet po korekcie konstrukcyjnej krzesła psuły się przy przewracaniu się.

Po ustaleniu, że krzesła niewątpliwie spełniały normy wytrzymałościowe, biegły poszukiwał innych przyczyn odrywania się siedzisk. Najbardziej prawdopodobną przyczyną wad było zatem w opinii biegłego przewracanie się wyrobów i upadek z wysokości wskutek czego oparcie uderza o podłogę. Nie dyskredytuje przy tym opinii zapytanie przez biegłego przechodzącego pracownika jak wykonywane jest sprzątanie.

Na marginesie można tylko wskazać, że nawet, gdyby doszło do wyjścia przez biegłego poza zleczone mu czynności i zakres opinii, to samo przekroczenie przez biegłego zakresu poruczonego mu zadania nie dyskwalifikuje w całości jego wypowiedzi i nie pozbawia charakteru środka dowodowego tych jego stwierdzeń, do wyjaśnienia których został

powołany i które wymagały wiadomości specjalnych /wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 1967-11-17, I PR 355/67/.

Sąd Okręgowy miał przy tym na uwadze, że opinia biegłego, pomimo jej specyficznego charakteru, jak każdy inny środek dowodowy podlega ocenie sądu na podstawie art. 233 § 1 kpc. Jednocześnie taka ocena winna opierać się na względach fachowości, rzetelności czy logiczności, może także pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Sąd powinien uwzględniać poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego stanowiska, stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej /wyrok SA w Katowicach z 25.6.2009 r., V ACa 139/09, OSA w Katowicach 2009, Nr 4, poz. 8/. W sprawie brak było podstaw do dyskredytacji opinii w świetle powołanych kryteriów.

Sąd Rejonowy stosując prawidłowe kryteria dokonał oceny opinii, wskazując, że jest kompletna, zrozumiała i nie zawierała sprzeczności rzutujących na jej treść. Biegły w sposób kompleksowy i profesjonalny przedstawił wyniki poczynionych badań i obserwacji oraz rzeczowo i logicznie uzasadnił wyciągnięte przez siebie wnioski.

Także w ocenie Sądu Okręgowego opinia jest jasna i pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów i jako taka może stanowić podstawę w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym, na ustalenie mechanizmu uszkodzeń.

Wskazać nadto należy, iż jako że brak było podstaw do jej dyskredytacji w świetle powołanych kryteriów oceny, a opinia dostarczała wiedzy specjalistycznej, Sąd nie mógł w zasadzie nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń / por. także: wyr. SN z 19.12.1990 r., I PR 148/90, OSP 1991, Nr 11, poz. 300 w: Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, red. prof. dr hab. Elwira Marszałkowska-Krześ Rok wydania: 2015 Wydawnictwo: C.H.Beck Wydanie: 13/. Nie było podstaw dla Sądu do artykułowania innych wniosków, tym bardziej, że kwestionowana przez skarżącego opinia nie została w żaden sposób obalona inną opinią, a niewątpliwie dla oceny stanowisk stron koniecznym było oparcie się na wiadomościach specjalnych. Tymczasem powód nie przeprowadził w sprawie dowodu dla wykazania własnych twierdzeń, a stanowisko pozwanego potwierdził dowód z opinii biegłego.

Powyższe czyniło zasadnym wniosek, że zarzuty apelacji stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami i oceną prawną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Niezasadnym był w świetle powyższego także zarzut naruszenia art. 232 kpc. Zauważyć przy tym warto, że artykuł 232 zd. 1 kpc wskazuje jedynie na ciężar dowodu w znaczeniu procesowym, czyli obowiązek przedstawienia faktów i dowodów przez strony. Przepis ten nie stanowi podstawy wyrokowania sądu i nie może mieć wpływu na poprawność wydanego przez sąd rozstrzygnięcia /wyr. SN z 15.2.2008 r., I CSK 426/07, Legalis/. To przewidziana w art. 6 kc ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu, jest regułą w znaczeniu materialnym wskazującą, kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Na stronach postępowania bowiem spoczywa odpowiedzialność za wynik postępowania dowodowego i - w konsekwencji - często wynik całego procesu.

Powód nie wykazał tymczasem zgodnie z ciężącym na nim w tym zakresie ciężarze dowodzenia z art. 6 kc, zasadności swojego powództwa, gdzie wadliwość krzeseł i hokerów była okolicznością o fundamentalnym dla rozstrzygnięcia znaczeniu tak dla roszczenia z tytułu rękojmi za wady dzieła z art. 637 kc znajdującego zastosowanie do umów zawartych przed datą 25 grudnia 2014 r. w zw. z art. 51 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z dnia 24.06.2014 r. poz. 827) jak i roszczenia z tytułu odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy z art. 471 kc.

Wykazanie powyższego było tym bardziej konieczne, gdyż wbrew twierdzeniom powoda, pozwany zakwestionował tę okoliczność i w konsekwencji swoją odpowiedzialność tak rękojmi za wady jak i odszkodowawczą. Powyższego nie zmienia początkowe podejmowanie się dokonywania napraw, jako że wątpliwości co do zasadności reklamacji pozwany powziął na późniejszym etapie, a które to wątpliwości jak to się okazało po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie, były uzasadnione.

Reasumując – w świetle powyższych rozważań - wyrok Sądu Rejonowego należało uznać za trafny wobec czego apelację oddalono na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w oparciu o art. 98 § 1 kpc i 108 § 1 kpc w związku z § 6 pkt 6 i § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu /Dz.U.2013.461 j.t./ oraz mając na uwadze § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie /Dz.U. 2015.1800/, zgodnie z którym do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do zakończenia sprawy w danej instancji. Na zasądzoną kwotę składa się minimalna stawka za wynagrodzenie pełnomocnika procesowego strony pozwanej.